

„Stajero“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstro-Ogrsko: za celo leto 3 krome, za pol in četrt leta razmerno; na Nemčijo stane za celo leto 5 kron, za Ameriko pa 6 kron; za drugo inozemstvo se računajo naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne številke se prodajajo po 6 vin.

Uredništvo in upravnništvo se nahajata v Ptuju, gledališko poslopje števil. 3.

Slava Tebi, ki si nas kmete ljubi!

Kmečki stan, srečen stan!

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastonj, ali rokopiše se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inseratov) je za celo stran K 64, za 1/2 strani K 32, za 1/4 strani K 16, za 1/8 strani K 8, za 1/16 strani K 4, za 1/32 strani K 2, za 1/64 strani K 1. — Pri večkratnem oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 36.

V Ptuju v nedeljo dne 8. septembra 1907.

VIII. letnik.

Kdor ljubi resnico

in sicer brezobzirno, naravno, nepriritno resnico, ki ne pozna osebnih razločkov in osebnega dobička, —

ta mora biti naročnik

„Stajerca“.

„Stajerc“ biča odločno in nevstrašno pijavke ljudstva, naj si potem bodo v kuti ali uniformi, v fraku ali talarju.

„Stajerc“ biča slabe duhovnike, ker hoče, da bi ostala vera prosta posvetne politike in da bi bili duhovniki pošteni očetje ljudstva.

„Stajerc“ biča prvaške advokate, ker vidi, kako si nabirajo zakladov na troške ljudstva. ni pisan v tonu gospodskih frajlic, kajti robato a resnično se podre nasprotnika.

„Stajerc“ je skoznikoz list kmetov, obrtnikov in delavcev, ki zagovarja interese delavnega ljudstva.

Naročniki in prijatelji!

Zopet prihaja novo četrletj in opomnimo vas, da ponovite svojo naročnino. Cena naročnine je mala: Za Avstrijo celo leto 3 K, pol leta 1-50 K; za Nemčijo 5 K, za Ameriko in drugo inozemstvo 6 K.

Vsak naročnik mora biti obenem sobojevnik, — iskati in pridobivati mora novih naročnikov, da postane število naših odjemalcev vedno večje!

Kdor ljubi resnico

naj stopi v naše vrste.

Uredništvo in upravnništvo

„Stajerca“.

Mrliške vaje.

Popolnoma „kriegsmässig“ — in to znači, da se muči in trpinči vojaštvo toliko časa, dokler ne pade in ne umira... Poltisoč maroderjev in cela vrsta mrtvih, — to je doseganji uspeh komaj pričtetih vojaških manevrov. Nekateri listi pišejo, da je 3 vojakov mrtvih, drugi zopet, da jih je 7. Gotovo je, da sta umrla vsled neznoznega trpljenja 2 vojaka 17 regimenta in neki enoletni prostovoljec lovcev. Ko so vojaki korakali čez „Radl“, padlo je 4 bošnjaških vojakov v omedlečivo in so tudi kmalu izdihnil. In raje greje naprej, — kaj posmeni teh par mrtvih sinov ljudstva: neznoznega marša, vaje, prosti sabor, nočne vaje, alarm, eno za drugim v nepretrgani vrsti in pri najslabši hrani. Zgodi se, da dobiva moštvo v 24 do 48 urah le 2 krat črno kavo... In istotako kakor na Koroškem se godi na Nižavstrijskem. Pri divizionjskih manevrih v okolici Dunajskega Novegamesta je umrlo več vojakov 14. inf. regimenta vsled trpljenja; čez 80 mož se je pripeljalo v bolnišnico. Tudi pri 25. deželnoobrambenem polku je bilo več mrtvih; na maršu je

padlo 156 mož... Grozovite, krvave številke so to! Koliko družinskih očetov, katerih deca bode od lakote poginila, je med temi mrličji? Koliko krepkih sinov, ki so bili edino upanje starišev, leži zdaj v mrtvašnici... Častno, vojaško bodo pokopani; — ali kaj ima mati, kaj ima deca od vseh te časti?... In koliko se je zgodilo, kar ne izvemo in kar se ne bode izvedelo!

Res je, — stalno armado imamo in treba je manevrov; — treba je izurjenih vojakov, treba na boj pripravljenih regimentov; — treba je vse! Ali za sto vrgov. — ubijati sredi miru ni treba! Kaj veljajo vsi cesarski in ministerski sestanki, ako je res kakšne nevarnosti? In tudi v vojski bi bilo tako manevriranje neumestno, kajti z izmučenim, izstradanim, na pol mrtvim vojaštvom ne bi zmagoval niti Hanibal ali Napoleon I...

Mrliške vaje so letošnji manevri. Ni dosti, da plačujejo narodi te nesrečno vladane države svoje denarje za armado; ni dosti, da režejo orožne vaje v ljudsko meso; — ne, treba je, da cepajo vojski po tleh kakor zrele hruške, treba je, da izgleda manoverska pokrajina kakor bojišče pri Kraljevem Gradcu, — treba je, da, teče kri... Ali je čudno, da zdijva potem strast v marsikaterem vojak in da vzame patrono ter prične resnično streljati? Že se poročata takšni slučaj: Pri maršu čez „Radl“ so oddali nepoznani vojaki ostre strele; neki „oberlajtnant“ bošnjaško-infanterijskega polka števil. 2 je bil zadet in je umrl na lici mesta... To je grozni „Mene Tekel“!

Ponehajte s temi usodepolnimi vajami! Vi, poslanci, vi pa storite enkrat svojo prokleto dolžnost: — postrižite militarizmu peruti kajti prvo ceno imata kri in življenje ljudstva.

Politični pregled.

Politični umor. Perzijo pretresavajo veliki politični nemiri. Te dni je bil na cesti veliki vezir ustreljen. Veliki vezir je toliko kakor načelnik vlade. Morilec je neki trgovec Abbas Ali iz Baku. Ko so ga zasledovali, je ustrelil enega vojaka in potem sam sebe. Ravnal je po povelju ustaškega odbora v Baku. Pričakuje se najresnejše dogodke.

Dopisi.

Konjice. Mučijo me misli, kako je mogoče, da nesrečna bolezen „šarlah“ v Novivasi in Draživasi še tega ne ve, da je v Konjicah c. k. krajno glavarstvo, katero ima tudi uradnega zdravnika. Bolezen prihaja vedno bližje Konjic, češ: jaz se ljudi ne bojim, oni pa ne vedo, kako me zatreti. Kakor se ji dopade skače nesrečna bolezen iz ene v drugo občino. Ali tudi naš konjiški vikar se boleznini ne boji. On gre z Najevetejšim k bolnikom in se sprehaja po trgu, češ, jaz nimam otrok, drugi me pa nič ne brigajo. Dragi „Stajerc“, povej mi, kako bodejo nevarno to bolezen zatrti. Skrajni čas bi bil, da se odločno nastopi!

Št. Rupert. (Župnik Mojžišek kot resničen plačnik „Stajerca“.) Kakor se je dognalo je

župniku Mojžišek-u „Stajerc“ v resnici k srcu prirastel, kajti tako se je zaljubil v ta list, da je tudi naročnino za 4 meseca plačal. V jednom dopisu iz Št. Ruperta se je že bilo to naprej prerokovalo. Dotični naš dopisnik ima dober nos, kajti sedaj se je to njegovo prerokovanje izpolnilo. Župnik Mojžišek se je v teku časa in svojega službovanja kot voditelj c. kr. poštne nabiralnice prepričal, da je „Stajerc“ jeden izmed najzanimivejših listov in želel je dobiti pravico do čitanja itd. tega lista. Ker v voljenju sredstev on ni izbirčen, jo kar hitro pogrunta kunstna glavica. Za druge je čitanje „Stajerca“ itak smerten greh. On si misli: Če prav sebe pogubim, svoje ovčice sta Sentrupertu v nevarnosti pogubljenja radi „Stajerca“. Če se že ne da rešiti obeh, poskusimo rešiti vsaj toliko, kolikor se da, in pri jedni imam upanje, da jo rešim. V ta namen je ukazal tej nesrečni duši v osebi posestnika Andreja Laboharja k njemu priti, kjer ga je napletal na vse načine, naj „Stajerca“ pusti. A bilo je zamanj, naročnik Andr. Labohar je ostal neizprosen. A župnik jo pogrunta. Misli si: Saj je Jud tudi dostikrat pri jednih vratih ven vržen, a pride potem pri drugih nazaj. Tudi jaz moram to stvar drugače prijeti. Zopet ga nagovarja, naj „Stajerca“ pusti, da si dušo reši. Ta posestnik, kateremu je globočina župnikovega žepa znana, si je mislil, da bo imel od župnika vsaj potem mir radi „Stajerca“, ako mu pove, da je naročnino za ta list že plačal in da ga vsled tega ne pusti drugače, kakor če mu župnik naročnino vrne. Upal je, da župnik tega ne bo hotel storiti, ker je njegova darežljivost v obče znana. A zmotil se je. Župnik se je pokazal na enkrat velikodušnega in naročnino 4 mesecev za „Stajerca“ naročniku Andreju Laboharju vrnil. Marsikdo bi mislil, da je župnik „Stajerca“ za Laboharja nato odpovedal, a tega on ni storil, ampak ga je ves čas, za kateri je bila naročnina plačana, prejemal in ga še prejema sam, a ne pod svojim naslovom, ampak pod naslovom pos. Andr. Laboharja. Iz tega se torej vidi, da ni župnik v skrbeh za svojo dušo radi „Stajerca“, ampak samo za druge. G. župnik čuvajte svojo dušo, ako je čitanje „Stajerca“ res pogrešno; ako pa ni, potem pa pustite tudi drugim ta zanimivi list v miru čitati.

Sv. Jakov Slov. Gor. Zopet enkrat nekaj o Rabuzeku. Njegove jungfrave so vprizorile 11. p. m. pri G. Dolajš življenje sv. Neže. Na ta način se je od ljudi zopet nekaj kronic nabralo. Tako je kaplan zamogel povrniti milost, katero so mu skazali njegovi poslanci, ko so obhajali pri čevljarčku tam na Ročiči godovno Rabuzeka. Mi sicer kaplanu ne očitamo, kar je nafehtaril in mu nismo nevošljivi, kakor so bili on in Kapunov Anza ter tisti stari otrok Pepek nevošljivi cerkovniku. Ali hinavstvo je veliko in delajo se nedolžne. Vsakdo naj bi to trojico hvalil in zato jo naj tudi mi pozdravimo. Bodi torej povedano, kako je slavni predsednik „izobraževalnega društva“ neko pozno noč s svojimi jungfravi od Dolajša doma korakal. Imeli so vajo za sv. Nežo. Neki mladenič jih je zasledoval, kam se bodo ponočnjaki podali. Kmalu je opazil, da razbija Rabuzek po farovških vra-

tih. Dasiravno je vedel, da so vrata po 9. uri nikomur več ne odprejo, je vendar klestil s svojimi suhimi ročicami po durih. Ali bilo ni duha ne sluha. Žalostno je to jungfravam naznanil in jo krenil v farovski hlev. Mislil se je pač tu me ne bode dobila rosa, kakor že večkrat preje. Prenočil je torej ne dovolj prostornem ležišču ter prišel drugo jutro vna zmučkan in prašen na dan. Ali je to dostojno, vzorno življenje za duhovnika? In takih povestic vemo še veliko! Zavedni St. Jakobčani.

* * *

Žitaravas. Klerikalna blamaža. Proti občinski volitvi v III. razredu tukajšne občine so klerikalci vložili pod vodstvom obeh župnikov priziv na c. kr. deželno vlado. Kakor je bilo izprevideti, je zavrgla vlada celo kavsarijo v vseh točkah. Niti enega slučaja niso mogli dognati klerikalci, da bi se ravnalo pri volitvi protipostavno. Nepravilnost se pripeti pač le v klerikalnih občinah, kjer vlada terorizem proti drugomislečim. Tudi grdo lagali so v svoji pritožbi in c. kr. vlada, ki je razvidila iz volilnih aktov, da se je vršila volitev popolnoma postavno, je imela zopet enkrat priloznost, prepričati se o resnicoljubnosti klerikalcev. Zatoraj bo morala priti vlada pomalem tako daleč, da bo vsak klerikalni priziv proti kaki volitvi takoj zavrgla, kakor hitro bo dospel. Klerikalci so se tudi kesali, ko je bil odposlan priziv, kajti ko bi pritožbe ne bili vložili, stali bi klerikalni zastopniki II. razreda že osem mesecev v občinskem odboru in bi mogli „rešiti“ ali celo „izveličati“ občino. Posebno jih je peklo, da niso mogli vplivati na volitev volilne komisije za državnozbornko volitev, ker to je poskrbel še stari občinski odbor. „Oh ti pr... nosi! si bodo mislili zdaj klerikalci. Kaj, da jih letos ni konca? Če bo šlo tako naprej, postanejo daljši kot kravam roge“. Pomanjkuje nam prostora, govoriti natančneje o vsaki točki priziva; omenimo le, da župnik Weiss, ki je sestavil priziv, ni izkazal ravno visoke modrosti. Vendar moremo reči: Pastil je svojo luč svetiti, kolikor mu je bilo mogoče.

Eden. ki se grozno smeji.

Iz Črne na Koroškem. Dragi „Štajerc“, vzemi za danes enega klerikalca, rudarja Maks Osočnika, pod krtačo. V času volitev je ta možakar ljudem listke z Grafenauerjem imenom napisaval. Ker nismo vsi farški podrepaniki, zato tudi nismo bili s tem zadovoljni. Ali tiste, ki niso hoteli plesati po farški piščalki, napada Maks zdaj po gostilnah. Ali je to katoliško, ti Maksi, da napada ljudi v krčmi in jim izlivaš vino? Kadar fehtariš po celi fari za cerkvene potrebe, takrat ti je vsak dober, Nemeec kakor Slovenec. In ti, kateremu se še plenice niso posušile, bodeš odrasene može napadal? Iz temnih krajev si se priberačil k Nemcem in nemeški kruh si jedel ter ga še ješ. Ako še odslej ne bode miru pred tem Grafenauerjevim pristašem, govorili bomo v Plibergu naprej. Naprednjaki.

Iz Rožne doline. Čast gosp. urednik, blagovolite mi dovoliti malo prostora v vašem cenjenem listu! Izvedel sem, da bodo napredni Rožani začeli resno nastopati proti prvaškemu nasilstvu, ker se njegovi privrženci že tako silovito obnašajo, kakor bi mi naprednjaki tuji bili in ne imeli nobenih pravil. V spodnjem Rožu se prvaki že pogovarjajo, kako bodo nas duševno „pobijali“ in tudi „obešali“, kadar bodo na Trati „zilske piščale“ k „cin-cin“ čvenkanju zapele. Pravijo da bode pri „Ovingelcu“ strašni „šarfrihterkomision“ vkup stopil. Tri sto korakov od prvaške „barakne“, ki na gmajni stoji pa še plačana ni, mislijo pa za nas uboge naprednjake „topeltne gavge“ postaviti. Oh, to bo čudno! Kar strah pa nas je obšel, ko smo izvedeli, da nas bodo že kmalo začeli „obešati“, gotovo pa tedaj kadar bode daleč okoli znani „dolgoklojar“ z rudečo-rujavimi črevlji in „črnimi“ očali „rabeljsko prifengo“ pri kakemu prvaškemu „šinterju“ „dovpoloživ“ „Joj, tedaj bode nastal jok in stok po celi južni Koroški! Ako pa nas še ne bodo takoj in tako hudo zabasali, potem pa se pripravimo za izdatno obrambo, da ne pridemo danes ali jutri pod omenjene „prvaške gavge“...

Iz Glinске okolice. Dne 14. maja t. l. je

izdihnila svojo prvaško „dušo“ neka kraštova „babura“. Bila je prava spaka. Kadar je pred kakega duhovnika prišla, brž je vzdignila farizejske oči proti nebasam ter občutljivo zdihnila: „O Bog, ti si naš gospod!“ Če je pa na Stingelcovemu „tanzbodnu“ z Brigeljcu rajala, tedaj se je pa tako v njega zaljubila, da je prav po hajdovski zavpila: „Vrag naj vzeme farje in vse kar po njih diši. Brigeljce, ti si naš prvaški Bog in Brejček tvoj profet!“... In, dragi „Štajerc“, li zamoreš vganiti, kdo je bila ta necloveška pošast?... Nobeden drugi, kakor pa dolgoletno Glinško prvaštvo, katero smo na dan volitve pri Dremlju naravnost zadušili iz 59 timi belimi in 69timi rudečimi „lopatami“ v pričo 78 Grafenauerjevih asistentov vsaj za šest let pokopali. Prvaki: Brigelje, Dolgoklojar, Kratkoklojar, nepotrjeni dohtar Foksa, domači notar Andrejček, Bošta Ribič, Smon Hribernik in Joza Šmirfinc pa so na njegovem „grobu“ kleče tole žalostinsko zapeli:

Kje so naši možjeji,
Možeji prvaški?
Stingelovi ljubljenci
Hrabro se borili!
Vsi zapustili so nas!
Kje so naši „stingelci“,
Stingelci, ti „črni“?
Kak bi zdaj jih rabili,
Z njim' se pobahali!...
Glavca se zmordila jim,
Nam zvonijo bim-bam-bim!...

Dostavimo še, da so pričakovali prvaki izmed 240 volilcev naše občine okoli 200 glasov za Grafenauerja, a so jih le 78 napreslali. Grafenauer veseli se naše občine, v kateri so te prvaki pod častno streho vzezi hotel... pa ni šlo!...

Trata pri Glinjah. Ljubi „Štajerc“! Pristrčno te pozdravimo in ti objavimo veselo novice. Ni še staro leto novemu roku podalo in vendar je pod našim političnem obnebjem precej drugače postalo. Ljubi „Štajerc“, prej si bil pri nas neizrečeno hudo zatira, a danes je lov na te odjelan. Danes berejo tebe ne samo tvoji zvesti prijatelji in odjemalci, temuč tudi zagriženi nasprotniki... Komaj te o sobotah preberemo že pridejo gotovi bralci in izposodijo. Drugi letijo v nedeljah v gostilne in te tam skrbno čitajo. Prvaki pa, ki so v nedeljah lumpali, te pa v ponedeljkah vkraejo, ker tako pridejo najvrednejši do podučljivega in kratkočasnega berila. Vidiš ljubi „Štajerc“, tako si se nam visim v kratkem času priljubil! Samo neki starček te bolj od strani pogleduje, ali bere te pa tudi, ker drugače bi ne mogel vedeti, da imaš pod pazduho veliko krtačo za predrzne prvake in za peljive kaplane. Ljubi „Štajerc“, mi naprednjaki se ti lepo zahvalimo za pospeševanje našega političnega mišljenja, ter te prosimo, da nam tudi za naprej pomagaš v boju zoper prvaško neumnost.

Iz Možice. Dragi „Štajerc“, oprost, da te zopet nadlegujemo. Česar še nismo pričakovali se je sedaj vendar uredničilo: Naše izobraževalno društvo, ki je bilo ustanovljeno strogo na „slov. krščanski podlagi“ je na omenjeni podlagi že poginilo, nihče pa ne ve, kedaj. Eni vgbajajo, da mu je mežnar vrat zavil, drugi pa zopet, da ga je bilo vsled pomanjkanja konec. Pogreb se je vršil po Atilovnem načrtu, pa ne v vodo, gotovo v kakšni jarek, ker bode počivalo do prihodne spomladi. Pa to še ni nič, zgodilo se je še nekaj hujšega. Naše izobraževalke stavkajo že štirinajst dni; ker namreč mežnar zadnokrat pri cesarski pesmi ni čisto prav pritislil, je bil pa ogenj v strehi. Ker je stavka, tam se je bati tudi izgredev. Mežnar pazi, da ne bodeš okuail sv. jeze tercijalskih „štrikov“ po svojih suhih plačah, seveda „na katoliški podlagi.“ Poišči tisto šibo, ki je bila nam namnjena; če si jo vrgel v koruzo, poišči jo, saj se bode tudi tem poglavkam dobro prilegla. Ljudje so pa veseli, ker fantje veliko lepši pejoje. Neki kmetič se je izrazil, da tista P... ravno tako cvili, kakor mačka, kadar ji na rep stopiš. Dobimo tudi novo podobo sv. Jakoba iz lesa; to je sicer lepo, če se za cerkev skrbi, ki kakor se pa ne strinjamo s tem, da se sedajna krasna podoba odstrani. Dragi „Štajerc“, ker si ravno v eni zadni številki pisal o božjih potih, mora velika karavana na božjo pot na sv. goro, pa

menda ne, iz same pobožnosti; gnalo jih je le rujno vince, ker se sedaj samo od tistega govor. V gorici bi bili reveži kmalu pozabili, kam da so namenjeni; nekdo si ga je dobro narokal, saj doma ga ne sme! Mi nismo proti temu, pa bilo jih je veliko zraven, ki se doma cerkve presneto izogibljejo, k pridigi in k večernicami pa celo nikoli ne pridejo. Tam so si pa mogli pridigo in litanije drago plačati, in koliko so časa zamudili ter denarja potrosili. Ako bi tiste stotake za nove orglje darovali, bi bilo veliko pametnejši. Bolj „te fest“ je pa doletela izvanredna milost da so bili povabljeni na Kranjsko en dan na „Somerfriš“.

* * *

Recklinghausen (König Ludwig) na Nemskem. — Dragi „Štajerc“! Prosim za mali storček, da se okrtaji naše vsje podgane; ali se še spominjate na tistega ajmohtarja Hostarja, ki je v puntu tako pridno cigare kadil? Zdaj je prišel sem na Nemsko, da bi nam morda zopet neprilike delal. Ali tukaj se ne pustimo kruha žreti! G. Tenschert je mendar sam sprevidel, kakšne hinavce je imel pri ajmohtarstvu; zato je dal Hostarju breco. Tako padajo ajmohtarji v luknjo, katero so drugim kopali. Ali še veste, kako so jemali pošteni trboveljski rudarji slovo, ker se jih je od ajmohtarstvih rohunov od kruh spravilo? Zdaj gre vam ravno tako in še hujše. Tukaj na Nemskem pa se seveda ne bomo ravnali po komandi kakšnega Seba ali Lončariča. Mi ne rabimo sivih podgan. Pokazati jim bomo pot, ako bodo prihajali s svojim smoljani in petelini k nami. Leb itak ni imel niti za postelj kupiti in je moraj na tleh ležati. Ali pri nas na Pruskem za ajmohtarje niti „pulverkište“ ne damo... Glück auf!
Stari Trbovljani.

Novice.

Duhovnik o duhovnikih. Večkrat smo že objavili resne besede, ki jih je izustil kakšni pošteni duhovnik glede svojih tovarišev. Tudi danes naj poročamo o takem slačuju. Neki duhovnik na severnem Češkem je napisal zadnjič v nekem listu sledeče besede: — Bolj fana-tične, sovražne, nestrpne in maščevalne družbe ni na svetu nego je klerikalna, celotična duhovščina. Vkljub temu, da so klerikalci neizobraženi in nazadnjaški, hočejo vendar vse komandirati in čez vse vladati; čez državo in družbo, znanost in šolo, javno in zasebno življenje. Samo eno pesem znajo ti črnuhi: Kdor ne veruje, kar mi predpisujemo, ta naj bode proklet“. In v našem breznačajnem času je še dosti štrakopetnežev, ki se bojijo kakih groženj. Klerikalci zahtevajo prostost, neomejeno prostost za-se, ali suženstvo za njih nasprotnike. Nestrpni do kosti so ti svetohlinski tercijali in ravno nasprotni božanskemu ustanovniku Jezusu, ki je bil proti vsakomur, celo proti brezverskim šaducejem polen ljubezni in samo proti hinavskim farizejem strog. — Posebno grdo je obrekovanje in vohunstvo, ki ga rabijo ti duhovniki ljubezni napram svojim nasprotnikom. Takšna je ljubezen teh služabnikov božjih, kakor se imenujejo. Na prižnici govorijo lepo in sladko, sami pa imajo najmanj ljubezni do bližnega... Kristus je sicer ljubezen do bližnega v prvi vrsti priporočal, ali ti ljudje se ne brigajo zato. — Tako je pisal katoliški duhovnik o katoliških duhovnikih. In mi ne moremo drugega reči nego: res je, kar je govoril ta mož, vse do pice res!

Na „božji poti“. Pod tem naslovom smo objavili v predzadnji številki članek, v katerem smo povedali svoje mnenje o romanju. Res je in ne da se utajati, da primašajo taka romanja veliko škode, kajti časa in denarja se izgubi dovolj. Korošcev „Gospodar“ pa toči grenke solzice in joka, da smo mi zato „brezverci“. „Gospodar“ zavija pri temu pobožno oči in se priljuje kmetu ter psuje g. Orniga. Kar piše ta lažnivi list o življenju „meščanov“, ki baje nič ne delajo in se vozijo le od gostilne do gostilne, od letovišča do letovišča, — to je smešno. Vsak mestni branjevec in mestni pisac je storil več koristnega dela, nego tisti lažnivi popi, ki uganjajo v pjanem stanu gostilniško politiko. Le poglejte „mestna

trgo
krul
lenc
„kr
vidi
avoj
Ali
poč
po
dom
gost
znar
d o
izpr
rodi
dena

je
kate
kovi
aker
v Z
na
prav
vati
„Go
mor
čiat
a k
„s
mož
zop
spic
ve
vaje
d r
eni
blat
bur
še
na

in
nov
zad
je
nov
n o
pro
kle
nej
lom
nič
dož
šta
dru
aan
bre
Ko
obs
pro
vel
Ko
obs
jez
kaj
abc
bil
Ra
pod
žep

spe
cu
Saj
ure
Ka
kal
že
se
žeg
dru
Za
je,
na
10
pir
se
10
že